

Flailait

Dir 'n Ouderling

Louis Nel

Haailaait vir 'n Ouderling

'n Ware Nagmerrie

deur: Louis Nel

En hier sit ek in die haarsalon, 'n bitter bekommerde man. Blink velle foelie skitter in my hare, en ek bid, ek bid baie hard dat niemand wat ek ken hier ingestap kom nie. As dit sou gebeur dat 'n bekende my

gewaar, dan het ek klaar soort-
van 'n strategie gereed. Ek sal
my gesig so lelik trek dat
niemand my ooit sal herken nie.
Nee, dit sal nie werk nie, te veel
mense het my al gesien 'n skewe
bek trek! Ek sal mos onmiddelik
herken word. Dalk moet ek my
voordoens as 'n vroumens - met 'n
skril stemmetjie praat as ek 'n
bekende gewaar. Moontlik sal
dit beter wees om in 'n ander
taal te praat. Engels - nee, dis
te kommin! Zoeloe gaan ook nie
werk nie, my vel is te lig! Boonop

ken ek net drie woorde in Zoeloe.

Duits! Eerder dan Duits, ja. Ek kan mos nog 'n bietjie Duits onthou uit my skooldae. "Guten morgen schöne fraulein. Ich bin nicht von hier, ich bin aus Deutschland, jahwohl! Ich will meine haaren hoch... h.." Wat sou haailaait wees in Duits? Hoch lichten? Nee toemaar!

Alles het begin toe ek my hare laat sny het, en so in 'n grap vra ek toe vir die doedietjie of sy nie hierdie ou drie haartjies van

my kan optower dat hulle 'n bietjie na iets lyk nie. Ons het gelag daaroor en daarvan vergeet. 'n Dag later laat my Mosbolletjie haar hare doen en dieselfde doedietjie bewerk haar kop. En praat sy toe so wrintiewaar uit die salon uit oor my stuitige opmerking, en die twee konkel om my soos 'n zebra te laat lyk - goue strepies in die hare!

Ek wis van g'n sout of water nie, tot die aand voor die slagting. Wag sy toe sowaar net tot ek

rustig geraak het, en toe laat val sy die bom: die uwe het 'n afspraak vir haailaaits!

"H... h... haailaaits?! N... n... nee, jy maak seker 'n fout!"

Ek skrik my skoon in 'n ander geloof in: vir donkiesjare loop ek met hierdie donkerbruin donsies van my, en nou skielik gaan ek soos 'n krismisboom lyk! Nee, dit sal nie deug nie! Ek is mos 'n ouderling en statige steunpilaar in die gemeente én die gemeenskap. Nee! Nooit!

Maar almal ken my mos as 'n vredeliewende wese, en nét om die vrede te bewaar, stem ek baie teensinnig in om tóg maar te gaan.

Vanoggend, kort voor die afspraak skakel die haarsalon, net om te hoor of ek nie koue voete gekry het nie. Nou kyk: 'n tjiekin is ek baie beslis nie, en al kos dit dat ek môre met 'n hoed op en 'n sonbril om my onherkenbaar te maak, kerk toe gaan - ek sál die afspraak nakom!

En hier sit ek nou, 'n reuse knop op my maag, en 'n koppie baie sterk swart koffie om my gemoed te kalmeer. Eintlik sou 'n skeutjie of wat brannewyn in die koffie nie 'n slegte idee gewees het nie! Hier pronk ek met 'n kop vol blink papiertjies. 'n Man kom ingestap. Ek sak diep in die stoel weg. Ek durf nie in sy rigting kyk nie, álmal ken my immers op hierdie dorp!

"Ek is 'n vakansieganger", kondig hy aan, "en dis die eerste keer dat ek in Ballito kom." 'n Reuse

las val van my skouers af, en ek kruip weer agter die stoel uit.

"Hoe gaan dit lyk?" begin ek wonder. "Wat gaan die ouens sê as ek môre in die kerk instap?" 'n Bekommernis kruip oor my gemoed. Moet ek nie maar vir die haredoedie vra om die strepe weer op te pêtsh nie? Ek wil weghol, maar nie met hierdie kersversierings op my kop nie!

"Kom", hoor ek die haredoedie vaagweg sê, "ons gaan gou jou hare afspoel."

Ek hoop dat hierdie kleursel wat sy gebruik het van die uitwasbare soort is. Met my gladde haartjies sal alles mos sommer so vanself uitwas! Ek sak agteroor by die wasbak. Warm water spoel oor my kop en die kersboomliggies word afgestroop (dankie tóg!). Sy vryf my hare droog, en dan spring ek op, té dankbaar dat alles verby is!

"Sit!", grom sy saggies, en nou kom die sjampoe.

"Hoe lank nog?" wonder ek. Weereens word my hare droog gevryf, en gretig spring ek op.

"Sit!" sis sy, "ons is nog nie klaar nie!" Met 'n swaar sug sak ek weer terug. Nou word daar iets in my hare gesmeer, ek is te bang om te vra wat, maar dit voel half slymerig. Ek grill!

Uiteindelik is die operasie verby, en ek word teruggelei na my stoel voor die spieël. Ek skrik my asvaal as ek die goue zebrastrepe sien. Die seep en water het toe nie gewerk nie!

Die strepe staan uit soos neonligte op 'n donker nag.

Die haardroër word uitgepluk, en behendig krap sy met haar vingers my ou dun haartjies dán diékant toe, dán dááikant toe, tot sy voel hulle lê nou presies reg. Sy tree terug en glimlag selfvoldaan.

"Hoe lyk dit?" Sy is baie trots as sy haar handewerk aanskou.

Ek moet erken dat dit nie te sleg lyk nie. Sal seker tyd vat om daaraan gewoond te raak,

maar hoe langer ek kyk, hoe
meer hou ek daarvan.

Ek het my héél eerste haailaait
oorleef! Wonder wat die ouens
môre by die kerk gaan sê? Aag
wat, laat hulle maar skinder, ek
sal my kop hoog hou en dit
weglag!

Louis Nel